

БРАНИМИР СЪБЕВ

ЗВЯРЪТ В ГОРАТА

chitanka.info

Нощта се спускаше бавно над гората. Лунният сърп осветяваше с бледото си сияние пустите полета, намиращи се на около три мили от близкия град, а звездите грееха покровителствено на небосвода. Над отдавна пресъхналата река се извисяваше като арка стар каменен мост, под който гореше оскъден огън. Около него се бяха сгушили двама дрипави скитници, които ядяха лакомо зрял фасул направо от консервите, тракайки с ръждясалите си лъжици. Единият привърши и запрати тенекиената кутия в мрака, след което изтри лъжицата в дрехите си и я прибра. Дрънченето отекна в тишината като гонг. Другият скитник го изгледа и поклати неодобрително глава.

— Правиш боклук, Джибсън. Не ти ли пука за това?

— Ни най-малко — невъзмутимо отговори този, когото нарекоха Джибсън. — Обществото хич не го е грижа за нас, Тод, защо мен да ме е грижа за него? Те ме изхвърлиха така, както аз изхвърлих тази консерва.

— И все пак замърсяваш природата...

— Майната ѝ на природата. Ти пък к'во толкова си се загрижил?

Тод не отговори, а дояде мълчаливо боба си. После грижливо прибра тенекиената кутия в един от джобовете на палтото си. Протегна се и се зави в парцаливото одеяло. Джибсън го изгледа намръщено, след което сви рамене и легна от другата страна на огъня. Двамата скитници се мъчеха да заспят, но сънят бягаше от очите им. Мислеха за проблемите си — как и откъде ще намерят храна утре, дали ще има къде да се подслонят... Мислеха и за миналото си, за това как бяха изпаднали до най-ниското стъпало в стълбата на живота. Накрая Джибсън не издържа, отви одеялото от себе си и приседна до огъня.

— По дяволите, не мога да заспя. Не мога и това е.

Другият скитник се подпря на лакът и въздъхна.

— И аз не мога. Хей, Джибс, познавам те толкова отдавна, а не съм те питал — как стана скитник?

— Няма много за разправяне — отговори мрачно запитаният. — Преди десетина години жена ми отиде до супермаркета да напазарува. Тогава беше бременна в петия месец. Аз тогава бях на работа — работех като таксиджия. Някакъв пиян карал камиона си и не спрял на червено, а продължил и ударил жена ми. Починала на място, както и бъдещият ни син. Дадоха на онзи дванадесет години в Атика, а аз започнах да пия. Пропих се, после взех да играя на комар. Загубих

всичко — колата си, къщата си, всичките си спестявания. И ето ме сега тук пред тебе. Ами ти, Тод? Ти как стигна дотук?

— А, моята история е още по-кратка. Нямам никакви роднини, освен една племенница, която е демон в човешки образ. Скалъпи разни обвинения срещу мен — че съм бил измамник, пияница, че съм се опитвал да я изнася и още един куп лъжи. Тогава бях в бизнеса с недвижими имоти. Делото се разви в нейна полза — присъдиха й цялото ми имущество — два апартамента и една къща, парите в банковата ми сметка и отгоре на всичко трябваше да заплатя и разносните по делото. Остана ми само колата — един „Кадилак“, който продадох, за да се опитам да започна нов живот. Но нещата не потръгнаха и виждаш резултата...

— Да му се не види... Съдбата ни е изиграла кофти номер, не мислиш ли?

— Съдба ли е, провидение ли е — не знам. Но има много други като нас — не забравяй.

— Изобщо не ме грее това. Пък и си мисля, че няма да мога скоро да заспя. Разкажи нещо, знам, че си сладкодумен.

Тод придърпа одеялото до брадата си.

— Искаш история, значи. Добре, ще ти разкажа. Но е страшничка.

— Давай де, да не съм малко дете, че да ме плашиш?

Случката, която ще ти разкажа, е свързана с гората и затова е доста на място — все пак, лесът е на две крачки от нас. Ала става дума не само за гората, а и за нейния пазител — Макбър, огромен и могъщ звяр. Той живеел в самото сърцето на леса — там, където не прехвърква птица и не е стъпвал човешки крак. Обитавал хралупата на огромен, стар дъб, повален от бурите. Обикновено излизал на лов нощем, и то за кратко — колкото да улови някое животно и да се нахрани. Понякога се задоволявал с горски ягоди и кедрови плодове. Живеел тихо, далеч от всичко и всички. Но ето че внезапно спокойствието му било нарушено.

В близкия град, разположен на десетина мили от гората, започнал работа „Лимбър Инкорпорейтид“ — завод за мебели от дърво с голяма дъскорезница към него. Отворили се над двеста работни

места и жителите, естествено, се зарадвали. Мнозина от тях се стекли към мястото, изгарящи да започнат работа. Най-много свободни места имало за дървосекачи. Мъжете идвали и започвали веднага — давали им по един работен комбинезон и верижен трион, сключвали договор и тръгвали да режат дърветата.

Отначало „обработили“ околните горички и отделни самотни дървета, но армия от близо двеста дървосекачи бързо се справя с такава лека работа и ръководството на завода насрочило за следващ обект голямата гора. Гората, в която живеел Макбър.

Пристигнали мъжете на посоченото място и се хванали на работа. Горските великани рухвали под жестоките зъби на трионите, работниците се трудели усърдно, а президентът на „Лимбър Инкорпорейтид“ потривал доволно ръце. Печалбите щели да надхвърлят първоначалните прогнози, предвиждало се и да увеличат заплатите на работниците. Всичко се развивало според плана. Тогава започнали да се случват нещастията.

Необяснимо зачестили инцидентите, когато падащо дърво затискало дървосекач. Работниците започнали масово да се разболяват, верижните им триони се повреждали от само себе си, а веднъж палатката на отговорника, който разпределял дърветата за сечене, се запалила и той едвам се отървал жив. Мъжете взели да напускат един по един, докато накрая останали малко повече от стотина души. Артър Томпсън, президентът на завода провел разследване, твърдо убеден, че се касае за саботаж.

— Това е работа на ония скапани „зелени“! — нервирал се той. — Няма кой друг да ми прави такива номера — наблизко няма конкуренти, а заплатите, които давам на работниците, са повече от достатъчни. Така че те се изключват. Искам да разберете кой точно стои зад всичко това. И то до една седмица.

Двамата агенти, които извикал, обещали да разкрият виновниците и се впуснали в разследване. Само че в радиус от петдесет мили от гората нямало лагер на никакви „зелени“. Тогава започнали да слухтят из града в търсене на саботьорите. Но седмицата вече минала, а резултатът бил нулев. Докато една страшна случка разклатила представите на агентите за обикновен протест от страна на евентуални екоактивисти.

Отговорникът, който едвам оцелял след пожара в палатката, този път не извадил същия късмет. Намерили го мъртъв заедно с двамата му помощници — по-точно това, което било останало от тях. Трите тела изглеждали така, сякаш били нападнати от див звяр — гризли или нещо подобно. Полицията разследвала случая и заключила, че става въпрос за много голяма и доста свирепа мечка. Общото между жертвите било, че им липсвали едни и същи органи — и на тримата били изядени сърцата, мозъците и черните дробове. Нови слухове плъзнали сред работниците и останалите жители на града. Едните твърдели, че някой психопат извършва ритуални убийства, други си шепнели, че всичко било работа на Саскуоч — американският побратим на Йети. Трети се присмивали на останалите и казвали, че просто се е появила гигантска гризли, която обича да си хапва човешко месо. Ала всички били единомисленици в едно — гората била изключително опасно място и колкото по-далеч от нея бил човек, толкова по-добре. Доказателство за това били останалите на работа секачи, които вече наброявали едва осемдесет души.

Артър Томпсън си скубел косите от яд. Вместо очакваните космически печалби били налице учудващи загуби. Налагало се да понижи заплатите на работниците, което предизвикало гняв и негодувание сред тях и напуснали още. Сега дървосекачите били само една четвърт от първоначалната бройка — предимно отчаяни и обезверени хора, алкохолици и неудачници. Президентът на „Лимбър Инкорпорейтид“ напразно търсил нови попълнения — никой не искал да работи в смъртоносната гора, където или дърво ще те смаже, или звяр ще те изяде, или най-малкото ще се поболееш. Агентите не успели да постигнат нищо и били отстранени от случая. А междувремево станало ново произшествие.

Петима дървосекачи изпаднали в необясним пристъп на умопомрачение и се избии един друг с резачките си. Трупите изглеждали още по-грозно от тези, които станали жертва на „гризлото“. Това вече не можело да се търпи. Повечето останали мъже просто захвърлили верижните си триони и се упътили към домовете си, без дори да уведомят работодателя си, че напускат. Останали само дузина дървосекачи. Полицията обявила версията, че мъжете, които се изпонарявали един друг, били с психични отклонения, и потулила

случая. Но никой не вярвал на баналните полицейски заключения. Особено пък Джери Маккуин.

Маккуин живеел накрай града с жена си и трите си деца. Бил шотландец до мозъка на костите — дедите му се преселили в Америка преди стотина години, но американска кръв никога не се вляла в рода им. Жена му била безработна и всички въкъщи живеели от неговата заплата. Той твърдо бил решил да остане да работи, каквото ще да става. Но една мисъл не спирала да го човърка: какви са тези странни произшествия, случващи се напоследък? Защо полицията дава мъгляви обяснения? Той не спирал да си блъска главата над това, докато не решил сам да се поинтересува от странните факти. Започнал да разпитва из града и да се заседява в кръчмите, слушайки разговорите на хората. Но не научил нищо ново — нищо, което вече да не знае или да му е от полза.

Веднъж Джери отишъл в градската библиотека — за пръв път в живота си. Започнал да рови из старите вестници и изведнъж попаднал на един стар брой отпреди петдесетина години.

В него имало описан случай за група от девет дървосекачи, които били намерени мъртви с разкъсани гърла и изядени вътрешни органи. Трупите им били открити в същата гора, в която сега работел Маккуин. „Има нещо странно тук, помислил си Джери. Това не е случайно — сякаш проклетие застига всеки, който дръзва да наруши покоя на гората.“ Напуснал библиотеката, без да съзнава колко е прав, и умислен се упътил към дома си.

На следващата сутрин отишъл на работа както всеки друг ден през последните три месеца. Вече навлизали в самото сърце на гората — той и неговите колеги. Осемте дървосекачи, останали от първоначално близо двеста, работели вяло и апатично. Сякаш знаели, че ако не напуснат (което нямало да направят), са обречени. Отрязаните дървета падали почти безшумно на земята. Мрачното небе предвещавало дъжд, а слънцето се криело зад облаците, като че ли се страхувало от нещо.

Вече се свечерявало и работният ден бил към края си. Проливен дъжд завалял над гората. Джери отишъл в храстите да пусне една вода и тъкмо се облекчавал, когато отвратителният шум, предизвикван от резачките, изведнъж секнал. Вместо него горската тишина била нарушена от писъците на останалите дървари, които крещели от ужас.

Косата на шотландеца се изправила и той изтичал да види какво става, защо неговите колеги надават такива писъци. Гледката, която се разкрила пред очите му, го накарала да се вцепени от страх.

Дървосекачите били разхвърляни из просеката като парцалени кукли, а кръвта оцветявала всичко наоколо. Над тази касапница, изправен на два крака, стоял виновникът за бъркотията — един ужасен звяр. Изглеждал като кръстоска между лъв и мечка, а главата му била увенчана с два бичи рога. Кръв се стичала от муцуната и ноктите му. Ужасен, Джери се подхлъзнал на калната земя и паднал почти в краката на чудовището. Горският пазител обърнал грамадната си глава към него, а очите му пламтели в огъня на омразата и отмъщението.

— Макбър — отронил Джери. Спомнил си легендата, която баба му разказвала, когато бил малък — легендата за пазителя на гората. Вече знаел кой стои зад отвратителните убийства и „нещастните случаи“. Звярът погледнал още веднъж човека в краката си, чието лице било преbledняло от страх, после се обърнал и потънал в горските дебри — там, където бил неговият дом. Там, където птица не прехвърква и не е стъпвал човешки крак...

Тод извади от джобовете си угарка и я запали с тлееща тресчица от огъня.

— И после какво? — попита Джибс.

Тод пое в дробовете си цигарения дим и го изпусна през ноздрите си.

— После Джери Маккуин се прибрал при семейството си и повече не се осмелил да сече дървета до края на живота си. Намерил си работа като мияч на чинии и туйто. Излъгал полицаите, че бил зашеметен и не видял какво се е случило.

— А с „Лимбър Инкорпорейтид“?

— Фалирала, разбира се. Никой вече не се наемал вече да работи в нея и заводът спрял. Но хайде да поспим, че стана много късно.

Двамата скитници се завиха с дрипавите си одеяла и не след дълго заспаха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.